

נולד באפריל 1939 בקיבוץ קרית ענבים להוריו לאה ושלמה נאמן. בהיותו בן שנה וחצי עברו ההורים לקבוצת כנרת ושם עברו עליו השנים מילדותו ועד לגיוסו לצבא (1957). כשהשתחרר חזר לקיבוץ, עבד בענפי המשק השונים ובמקביל השלים תעודת בגרות. בשנת 1964 עזב את הקיבוץ והחל ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים, תחילה בחוגים היסטוריה כללית וארכאולוגיה ולאחר מכן בחוגים היסטוריה של עם ישראל ואשורולוגיה. בשנת 1971 סיים (בהצטיינות) את לימודי התואר השני. במהלך לימודיו השתתף בחפירות ארכאולוגיות רבות, ובכלל זה בחפירות ערד, עין גדי, ירושלים (בנייני האומה) וחצור. בשנת 1975 הגיש את עבודת הדוקטור והחל ללמד באוניברסיטת תל אביב, תחילה בחוג ארכאולוגיה ותרבויות המזרח הקדום וכעבור שנים אחדות בחוג היסטוריה של עם ישראל. בשנת 1989 קיבל דרגת פרופסור מן המניין. במרוצת השנים יצא לשבתונים באוניברסיטאות אוכספורד וקמברידג' באנגליה, גטינגן בגרמניה והרווארד ופנסילבניה בארה"ב. בשנים 1991-1995 כיהן כראש החוג להיסטוריה של עם ישראל. בשנת 2005 התמנה למופקד על קתדרת קפלן לחקר מצרים וישראל הקדום. בשנת 2007 יצא לגמלאות.

מחקריו ההיסטוריים משלבים נתונים מהמקרא, תעודות אפיגרפיות, תעודות המזרח הקדום וארכאולוגיה. פרסומיו האקדמיים כוללים שישה ספרים (אחד מהם בעברית), שבעה ספרים שנטל חלק בעריכתם (ארבעה מהם בעברית) וכ-280 מאמרים (65 מהם בעברית). בשנת 2006 קיבל את פרס לנדאו של מפעל הפיס בתחום ההיסטוריה המקראית.